

Ejderhanın Kaplumbağa Öğretmeni

Jane MEADOW

Ejderhanın Kaplumbağa Öğretmeni

Jane MEADOW

Yumuşak yeşil tepelerin olduğu, kır çiçeklerinin esintide baş salladığı bir vadide, Ember adında genç bir ejderha yaşardı. Bir ejderha için küçüktü, iri bir köpek boyundaydı; nane yeşili pulları ve büyük kehribar gözleri vardı. Ember oynamayı çok severdi ama bir sorunu vardı: alevli nefesi asla istediği gibi davranmıyordu. Bazen ıslak bir kibrit gibi cızırdıyor, bazen de onu yerinden sıçratan kocaman bir fişkırmayla parlıyordu. "Olamaz!" diye bağırdı minik kanatlarını cırparak. "Neden kontrol edemiyorum?"

Ember denedi de denedi ama ateşi hep sürprizdi. Marshmallow kızartmaya çalıştığında kömüre dönüyorlardı. Bir mum yakmaya çalıştığında ise bir duman bulutuyla sönüyordu. Diğer genç ejderhalar kıkırdıyor, Ember ise üzgün ve sinirli hissediyordu. Sessiz bir göletin kenarına oturup yansımasına baktı. Burnundan minicik bir duman kıvrıldı. "Keşke su gibi sakın olabilseydim," diye iç çekti.

Tam o sırada, Tilly adında bilge, yaşlı bir kaplumbağa yavaşça patikadan geldi. Kabuğu yosun kahverengisinde ve sarmal desenliydi, buruşuk yüzünde küçük yuvarlak gözlükler takıyordu. Elinde ahşap bir baston ve yumuşak mavi bir kumaş kuşak taşıyordu. "Neden asık suratlısın, küçüğüm?" diye sordu nazikçe. Ember ona alevli derdini anlattı. Tilly gülümsedi. "Sana yardım edebilirim," dedi. "Ama sabır ve çalışma gerekecek."

Ember'in kehribar gözleri kocaman açıldı. "Bana yardım edebilir misin? Nasıl?" Tilly pürüzsüz bir taşa oturdu ve yanındaki toprağı okşadı. "Önce yavaşlamayı öğrenmeliyiz," dedi. "Ateşin vahşi bir nehir gibi. Sakin akması için yumuşak kıyılara ihtiyacı var." Derin bir nefes alıp yavaşça verdi. "Şunu dene: üçe kadar nefes al, üçe kadar ver." Ember denedi ama nefesi dumanlı bir cızırtıyla çıktı. "Çok zor!" diye inledi.

"Elbette ilk başta zordur," dedi Tilly sevgiyle. "Ama her büyük şey küçük başlar. Her gün birlikte çalışalım." Ember'e basit, örgülü bir yaprak bileklik verdi. "Bu sana nefes almayı hatırlatacak." Ember bilekliğı taktı ve biraz gurur duydu. "Tamam," dedi. "Deneyeceğim." Göletin yanında birlikte oturdular ve Tilly, Ember nefes çalışırken usulca saydı. Ateşi titredi ama parlamadı.

Ertesi gün çayırdaki yine buluştular. Tilly, Ember'e ayaklarını yerde hissetmeyi ve kuşları dinlemeyi öğretti. "Ateşinin yükseldiğini hissettiğinde dur ve nefes al," dedi. Ember çalıştı ama yüksek bir ses onu sıçrattı ve burnundan bir kıvılcım fırladı. "Eyvah!" diye bağırdı. "Özür dilerim!" Tilly sadece gülümsedi. "Sorun değil. Her hata ileriye bir adımdır. Tekrar deneyelim."

Günler haftalara dönüştü ve Ember her sabah nefes çalışması yaptı. Tilly ona göğsünün içinde sakın bir göl hayal etmeyi gösterdi. "Serin havayı içine al, sıcak ateşi dışarı ver," dedi. Ember'in ateşi düzenlenmeye başladı. Bazen hâlâ titriyordu ama durup nefes alarak yatışmasını beklemeyi öğrendi. "Harika gidiyorsun," dedi Tilly. "Sabır içinde küçük bir tohum gibi büyüyor."

Bir öğleden sonra Ember arkadaşları için kamp ateşi yakmayı denedi. Derin bir nefes aldı, gözlerini kapattı ve yumuşak bir alev üfördü. Odun tam da tutuştu! Arkadaşları sevinçle bağırdı. "Vay canına, Ember! Bunu nasıl yaptın?" diye sordular. Ember gülümsedi ve yaprak bilekliğine dokundu. "Sakin olmayı çalıştım," dedi. Ama sonra ani bir rüzgâr ateşi kuru bir çalıya doğru savurdu. Ember paniğe kapıldı ve ateşi vahşice parladı.

"Olamaz!" diye bağırdı Ember, geri sıçrayarak. Kalbi hızla çarpıyor, nefesi hızlanıyordu. Ateş çıtırdadı ve büyüdü. Yakından izleyen Tilly sakince seslendi: "Nefesini hatırla, Ember! Yavaşla. Yapabilirsin." Ember gözlerini kapattı ve onun sesini dinledi. Derin bir nefes aldı ve yavaşça verdi. Bunu tekrar ve tekrar yaptı. Ateşi küçülmeye ve düzenlenmeye başladı.

Son bir derin nefesle Ember gözlerini açtı. Ateşi artık küçük, kontrol edilen bir alevdi. Dikkatlice çalıya doğru yumuşak bir üfürük yaptı ve ateş söndü. Arkadaşları rahat bir nefes aldı. "Bizi kurtardın!" dediler. Ember gurur duydu ama aynı zamanda alçakgönüllüydü. "Tilly olmasaydı yapamazdım," dedi. Tilly başını salladı, yuvarlak gözlükleri parıldadı. "İşi sen yaptın, Ember. Sakin kalmayı öğrendin."

O günden sonra Ember her gün, gerekmediğinde bile nefes çalışması yaptı. Sabırlı olmanın ona her konuda yardımcı olduğunu fark etti—sadece ateşinde değil. Sırasını bekleyebiliyor, daha iyi dinleyebiliyor ve hatta başkalarına yardım edebiliyordu. Tilly onu sevinçle izledi. "Görüyorsun," dedi, "öz denetim bir kas gibidir. Ne kadar çok çalışırsan o kadar güçlenir." Ember gülümsedi ve yaprak bilekliğine dokundu.

Bir akşam küçük bir yusufçuk Ember'in ateşine fazla yaklaştı ve kanadını hafifçe yaktı. Korkmuş bir halde yere düştü. Ember paniğe kapılmadı. Yavaş bir nefes aldı ve yusufçuğu nazikçe avucuna aldı. "Endişelenme," dedi yumuşakça. "Sana yardım edeceğim." Onu kanadıyla ilgilenen Tilly'ye götürdü. Yusufçuk kısa süre sonra uçup gitti ve Ember içinde ateşle hiç ilgisi olmayan sıcak bir parıltı hissetti.

Ember ateşinin bir lanet değil, bir armağan olduğunu fark etti. Onu soğuk gecelerde arkadaşlarını ısıtmak, festivallerde fener yakmak ve marshmallow'ları tam kıvamında kızartmak için kullanabilirdi. Ve bunların hepsini Tilly'ye borçluydu. "Bana öğrettiğin için teşekkür ederim," dedi bir gün. Tilly nazik gülümsemesini gösterdi. "Kendine öğrettin, Ember. Ben sadece yolu gösterdim." Göletin yanında birlikte oturup gün batımını izlediler.

Mevsimler geçtikçe Ember uzadı ve kanatları güçlendi. Ama nefes egzersizlerini ne de yaprak bilekliğini hiç unutmadı. Vadideki en sakın ejderha olarak tanındı. Genç ejderhalar ona akıl danışmaya geldi ve o da onlara tıpkı Tilly'nin kendisine öğrettiği gibi öğretti. "Nefes al, nefes ver," derdi. "Sabır anahtardır." Tilly ise yosunlu kabuğundan izler, gururdan göğsü kabarırdı.

Bir gün Tilly, Ember'e tıpkı kendisinininki gibi küçük ahşap bir baston verdi. "Artık kendin bir öğretmen olmaya hazırsın," dedi. Ember'in kehribar gözleri sevinçle parladı. Tilly'ye nazıkçe sarıldı, onu yakmamaya dikkat ederek. "Bana öğrettiklerini hep hatırlayacağım," dedi. Tilly pençesini okşadı. "Ben de nefes almayı öğrenen küçük ejderhayı hep hatırlayacağım." Birlikte güldüler, can ciğer arkadaşılar.

Ve böylece, yumuşak yeşil tepelerin vadisinde, nane yeşili pullu genç ejderha ile yuvarlak gözlüklü bilge kaplumbağa can ciğer arkadaş olarak kaldılar. Ember öz denetimin, her seferinde bir nefesle, çalışarak geliştiğini öğrendi. Ona yolu gösteren sabırlı kaplumbağanın hatırası olarak yaprak bilekliği hep taktı. Ve ateşi ne zaman titrese, durur, derin bir nefes alır ve gülümserdi.